

Una Diada estranya

ANTONI SEGURA
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 13.09.07

La Diada d'aquest any ha estat estranya. Amb un Estatut acabat d'estrenar, que no és el que va sortir del Parlament, que va ser *retallat* a Madrid i que encara espera la resolució del Tribunal Constitucional, les forces polítiques han presentat una infinitat de propostes que van des de la celebració d'un referèndum d'autodeterminació fins a la refundació del catalanisme. Però gairebé ningú sembla preocupar-se per un Estatut que s'haurà de desplegar amb moltes dificultats i amb la previsible garraperia de Madrid, una vegada passades les eleccions del març i perdin urgència les promeses fetes en una campanya electoral que va començar després de les eleccions municipals i el debat de política general del maig passat.

Només el PSC i ICV semblen, a dia d'avui, abanderar el desplegament d'un Estatut que encara no ha iniciat el seu recorregut. I, més enllà del debat en profunditat sobre les relacions entre Catalunya i Espanya, s'hauria d'impulsar i recolzar el desplegament d'un Estatut que va ser votat en referèndum pels catalans.

ERA LA PRIMERA Diada de **José Montilla** com a president i, sens dubte, la concessió de la Medalla d'Or de la Generalitat als seus dos immediats antecessors va ser un gest molt clar de reafirmació de legitimitat. Aquesta reafirmació no va ser només simbòlica, sinó que va ser ratificada amb paraules al deixar clar que "el futur de Catalunya no està escrit; serà el que els catalans vulguem i siguem capaços de fer". "Ningú ens farà anar, com a poble --va dir--, per un camí que col·lectivament no desitgem". Un clar avís per a navegants, tant aquí com a Madrid. Un avís de fondes arrels democràtiques: el futur dels pobles han de decidir-lo els seus ciutadans. A més a més, convé recordar una obvietat que es va mantenir viva durant el franquisme i la transició i que avui sembla haver-se oblidat: la més alta instància de legitimitat històrica i institucional de Catalunya és el president de la Generalitat.

No obstant, el president **Montilla** hauria d'anar amb compte de no quedar atrapat per les promeses de **Rodríguez Zapatero**. El seu deure institucional l'obliga a anar molt més enllà de les bones paraules i intencions expressades des de Madrid. És la seva obligació, com va recalcar en el seu discurs, no alimentar el pessimisme que, interessadament, s'estén des de l'oposició, però, al mateix temps, tampoc pot obviar la realitat: l'Estat ha incomplert sovint les promeses d'inversió a Catalunya i ha menysvalorat el seu dèficit fiscal. Els ciutadans no són pessimistes, però sí que estan emprenyats perquè, dia a dia, veuen que la situació es deteriora i ningú sembla disposat a escoltar les seves queixes.

I PER AQUESTA breixa es colen discursos interessats amb la intenció d'amagar les responsabilitats de governs anteriors i desgastar l'actual. I, aquí, les intervencions dels expresidents **Jordi Pujol i Pasqual Maragall** van ser clarament inoportunes en un acte institucional. Però tampoc es pot amagar el malestar que molts ciutadans comparteixen, ni defugir el debat de fons que sacsejarà la política catalana els pròxims anys.

A la Diada del 1977, la més multitudinària de totes les que s'han celebrat, els ciutadans de Catalunya tenien molt clar el que volien: Estatut (prenent com a base el del 1932) i Generalitat. Trenta anys després, els objectius han estat àmpliament complerts, però persisteix la sensació d'una certa insatisfacció amb la situació actual. Pel camí ha quedat una complicitat reivindicativa que unia societat civil i classe política. S'ha de superar aquest divorci i tornar a plantejar en profunditat, de manera no artificiosa i sense foscos interessos electorals, aquest debat: cap on volem anar i quin camí polític s'ha de recórrer per arribar-hi. Aquesta és, sens dubte, la gran tasca que ha d'abordar el president de la Generalitat. I aquest debat, certament, no ha de tenir condicions prèvies, però tampoc ha de quedar només en mans de la classe política, sinó que s'ha d'assumir com un procés col·lectiu on s'impliquin la gran majoria dels ciutadans.

EN DEFINITIVA, s'han d'afrontar amb realisme i una bona gestió de govern els problemes que afecten la població i l'economia catalana, i, paral·lelament,

s'ha d'implicar els ciutadans en un àmplia reflexió que no pot ni s'ha de plantejar només en termes identitaris, sinó, també, en termes d'eficàcia política i de projecte de futur. El president **Montilla** és conscient dels problemes derivats del creixement demogràfic (el vicepresident **Pedro Solbes** no ho entén així quan es nega a avaluar, com proposa el conseller d'Economia i Finances, **Antoni Castells**, el cost de la immigració en el finançament de Catalunya) i de la falta d'inversions. La seva legitimitat com a president, que ningú pot discutir sense caure en deslleialtat a la màxima institució del país, l'obliga també a no cedir en les reivindicacions dels ciutadans de Catalunya, fins i tot a costa de tensar les relacions amb el Govern d'Espanya. És una tasca difícil, perquè la vocació federal del PSC xoca inevitablement amb la falta de conviccions federals de la gran majoria de dirigents del socialisme espanyol que, com a màxim, aposten per una descentralització controlada des de Madrid. Fins i tot molts dubten que això sigui possible. Però ningú pot esperar menys del president de la Generalitat de Catalunya.